22.04.85

L'INDEPENDENTISME I L'ESPANYOL DE L'ANY

Jordi Solé Tura

Sempre he cregut que el nacionalisme de Prat de la Riba i Cambó, i en general de la gent de la Lliga, no va ser mai un nacionalisme en el sentit estricte del terme -- és a dir, una proposta política per a Catalunya com a col.lectivitat específica -- sinó una tàctica i una estratègia per arribar a governar Espanya. Crec que el mateix es pot dir dels actuals dirigents de Convergència Democràtica de Catalunya.

Fa poc el Sr. Trías Fargas, president de C.D.C. explicava la viabilitat econòmica d'una Catalunya independent i amenaçava el govern del PSOE amb una empenta independentista sinó ens donaven més diners. Gairebé al mateix temps el Sr. Jordi Pujol era proclamat "espanyol de l'any" pel diari ABC, no massa conegut precisament per la seva simpatía pel catalanisme. Pocs dies després, en l'homenatge organitzat pel mateix diari, l'independentista Trias Fargas coincidia amb l'"espanyol" de l'any i tots dos amb els dirigents de la dreta espanyola ,entre ells els qui, com el Sr. Fraga Iribarne, més es van oposar a la introducció del terme "nacionalitats" a la Constitució espanyola de 1978.

Aquesta amable convivència de persones i d'idees que en principi semblen incompatibles té una explicació política i no cal capficar-s'hi gaire. Es tracta d'explorar la possibilitat d'una [redacted] coal.lició política entre Alianza Popular i el Partit Reformista que impulsa Miquel Roca, cosa en si perfectament legítima des del punt de vista polític. Cadascú és lliure de fer les seves opcions polítiques i, en funció d'aquestes, d'establir les aliances que cregui convenients.

Aquest és, doncs, un problema de Convergència Democràtica de Catalunya i com a tal no em concerneix. Però darrera d'això hi ha un problema de Catalunya i aquest sí que em concerneix. I dic problema de Catalunya perquè aquesta tàctica política d'un partit polític català es fa pretesament en nom de Catalunya,en nom de l'única interpretació autèntica de Catalunya. I això si que no ho podem acceptar passivament.

2

En realitat, què hi ha darrera aquest pretès nacionalisme dels dirigents de C.D.C.? Hi ha,en primer lloc, un doble llenguatge.

A Barcelona es parla d'independentisme.A Madrid s'organitza el Partit Reformista. A Barcelona es parla de nació catalana. A Madrid s'accepta de bon grat l'homenatge d'un diari i d'uns sectors polítics que no volen ni sentir parlar de nació catalana. A Barcelona no es parla d'Espanya sinó d'Estat espanyol.A Madrid s'accepta el nomenament d'"espanyol" de l'any.

Hi ha, en segon lloc,una tàctica política. Tot plantejament nacionalista necessita un enemic exterior.En el nostre cas aquest enemic ha estat prou clar durant molt temps, molt especialment sota el franquisme, quan la dictadura no deixava cap lloc per a cap equívoc. Després les coses no han estat tan clares, especialment quan el partit que guanyava les eleccions generals a tot Espanya -- el PSOE- també era el més votat a Catalunya l'octubre de 1982 i després a les eleccions municipals.

Es cert que el centralisme continúa viu i que en alguns exponents del mateix PSOE hi ha encara la vella idea jacobina de l'Estat. Tot això alimenta una sèrie de resistències centralistes i és una font de conflictes. Però més enllà d'això, la línia seguida pels dirigents de C.D.C. és la del conflicte constant amb el govern de Madrid. D'aquesta manera es busca la l'adhesió de la societat catalana a la Generalitat, és a dir, al seu president i al seu partit. I es busca també l'aïllament a l'interior de Catalunya de totes les forces d'esquerra, presentades com a prolongació a casa nostra d'aquest adversari exterior.

i en aspectes molt importants de la política general del govern socialista

Aquest és, per exemple, el sentit d'una campanya com la iniciada per la Generalitat amb la sèrie d'anuncis pagats a la premsa sobre la financiació de l'autonomia. És prou evident que la financiació de les autonomies és un gran problema per resoldre. Es evident, també, que <u>totes</u> les forces polítiques de Catalunya estan disposades a buscar l'acord per poder negociar amb força amb el govern central. Però amb aquesta campanya institucional C.D.C. converteix la qüestió en un enfrontament <u>entre el Govern de Convergència</u>

i el Govern del PSOE. I quan el Sr. Trias Fargas diu que aquest conflicte pot tenir una sortida en la independència de Catalunya la conclusió és prou evident: el conflicte entre el Govern de Convergència i el govern del PSOE és un conflicte entre Catalunya i Espanya i, per tant, el Govern de Convergència és l'únic representant autèntic de Catalunya.

Però un cop dit això, la dreta espanyola organitza un homenatge a Jordi Pujol com a l'"espanyol" de l'any. i els màxims dirigents de C.D.C. hi assisteixen encantats. Amb aquest acte, la dreta espanyola proclama públicament que ~~ja sap que~~ tot això de l'independentisme és pur verbalisme, pura tàctica política. I els dirigents de C.D.C. ho confirmen, amb la seva acceptació de l'homenatge. Dit d'altra manera: els uns i els altres proclamen que darrera tot això hi ha una batalla política contra l'esquerra i més exactament contra el PSOE i res més que això.

Insisteixo en què aquesta batalla política em sembla legítima. Però no es pot acceptar que en nom d'ella se'ns vulgui imposar una concepció victimista de Catalunya, ni un model polític basat en la divisió dels catalans en autèntics i falsos. En realitat, les proclames independentistes dels dirigents de C.D.C. tenen un simple caràcter instrumental, perquè instrumental és el doble llenguatge que s'hi amaga i la magnificació sistemàtica de l'enemic exterior. El fons de la qüestió és intentar convertir un partit polític adversari en adversari de tot Catalunya, com a col.lectivitat.

Per això deia al principi que ni el nacionalisme de la Lliga ha estat mai un nacionalisme polític de veritat ni crec que ho sigui el dels actuals dirigents de Convergència Democràtica de Catalunya.

El Món, 22.4.85

(publicat el 26.4.85)